

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd
(Bułgaria) w dniu 12 kwietnia 2023 r. – „Eurobank Bulgaria” AD**

(Sprawa C-231/23, Eurobank Bulgaria)

(2023/C 252/27)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rajonen syd

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: „Eurobank Bulgaria” AD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich dopuszczają orzecznictwo krajowe, zgodnie z którym w sytuacji, gdy tylko część roszczenia wynikającego z umowy zawartej z konsumentem, ewentualnie zawierającej nieuczciwe warunki, jest przedmiotem prawomocnego wyroku mającego powagę rzeczy osądzonej, stwierdzenie sądu, który wydał orzeczenie, że warunki umowne wiążą konsumenta i nie są nieuczciwe, jest wiążące dla sądów, do których wniesiono dalsze żądania nakazania konsumentowi zapłaty pozostałej części jego zobowiązania, w zakresie wymagalności tej pozostałej części?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze (że orzecznictwo krajowe jest dopuszczalne w świetle prawa Unii), czy art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG dopuszczają [takie orzecznictwo krajowe], jeśli orzeczenie sądu, w którym stwierdzono brak nieuczciwych warunków, zawiera uzasadnienie w tym zakresie, lecz przedstawione uzasadnienie [nie] jest wystarczająco jasne lub powiązane z konkretnymi warunkami umowy? Jakim kryterium powinien kierować się sąd krajowy w drugim postępowaniu w ramach oceny kompletności uzasadnienia?

⁽¹⁾ Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd – Nesebyr
(Bułgaria) w dniu 13 kwietnia 2023 r. – „Astoria Management” OOD/CW**

(Sprawa C-234/23, Astoria Management)

(2023/C 252/28)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rajonen syd – Nesebyr

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: „Astoria Management” OOD

Pozwany: CW

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dopuszczalne w rozumieniu art. 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) jest ograniczenie prawa do „swobody umów”, które założono w art. 16 karty, w stosunkach między przedsiębiorcą a konsumentem, jako wynikające z art. 51 Zakon za uprawnienie na etażnata sobstwenost (ustawy o zarządzaniu wspólnotą mieszkaniową, zwanej dalej „ZUES”), zgodnie z utrwalonym orzecznictwem dotyczącym jego wykładni w Republice Bułgarii, a mianowicie: że umowa dotycząca kwestii uregulowanych w art. 51 ZUES – niezależnie od tego, czy umowa ta reguluje również inne kwestie – pozostających poza wyłączną właściwością zgromadzenia ogółu właścicieli, zawarta przez indywidualnego właściciela lokalu w budynku należącym do wspólnoty mieszkaniowej, który w niniejszej sprawie jest konsumentem w rozumieniu dyrektywy Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, jest nieważna na podstawie art. 26 ust. 1 zdanie pierwsze Zakon za zadyłženija i dogoworite (ustawy o zobowiązaniach i umowach, zwanej dalej „ZZD”) – ze względu na niezgodność z prawem materialnym?
- 2) Czy dopuszczalne w rozumieniu art. 52 karty, w stosunkach między przedsiębiorcą a konsumentem, jest ograniczenie prawa do „swobody umów”, zagwarantowanego konsumentom w art. 38 karty oraz w dyrektywie 93/13/EWG, jako wynikające z art. 51 ZUES, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem dotyczącym jego wykładni w Republice Bułgarii, a mianowicie: że umowa dotycząca kwestii uregulowanych w art. 51 ZUES – niezależnie od tego, czy umowa ta reguluje również inne kwestie – pozostających poza wyłączną właściwością zgromadzenia ogółu właścicieli, zawarta przez indywidualnego właściciela lokalu w budynku należącym do wspólnoty mieszkaniowej, który w niniejszej sprawie jest konsumentem w rozumieniu dyrektywy 93/13/EWG, jest nieważna na podstawie art. 26 ust. 1 zdanie pierwsze Zakon za zadyłženija i dogoworite – ze względu na niezgodność z prawem materialnym?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sigmaringen (Niemcy)
w dniu 17 kwietnia 2023 r. – Karl und Georg Anwander GbR Güterverwaltung/Land
Baden-Württemberg**

(Sprawa C-239/23, Karl und Georg Anwander Güterverwaltung)

(2023/C 252/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Sigmaringen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Karl und Georg Anwander GbR Güterverwaltung

Strona przeciwna: Land Baden-Württemberg

Interwenient: Freistaat Bayern

Pytania prejudycjalne

1. Czy z art. 31 ust. 1 akapit pierwszy i art. 31 ust. 2 oraz art. 32 ust. 1 lit. a), art. 32 ust. 2 akapit pierwszy i art. 32 ust. 3 akapity drugi i trzeci rozporządzenia (UE) nr 1305/2013⁽¹⁾ są zgodne krajowe przepisy administracyjne i praktyka w zakresie wsparcia, które wykluczają wypłatę dodatku wyrównawczego dla gruntów na obszarach górskich i określonych obszarach z ograniczeniami jedynie z tego powodu, że grunty, które mają być objęte wsparciem w postaci dodatku wyrównawczego, leżą poza regionem państwa członkowskiego w rozumieniu art. 2 ust. 1 akapit drugi lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1305/2013, który przyznaje dodatek wyrównawczy? Czy siedziba gospodarstwa rolnika użytkującego dany grunt stanowi w tym zakresie dopuszczalne kryterium różnicujące?